

Et godt Humeur

Efter min Fader har jeg faaet den bedste Arvepart, jeg har faaet et godt Humeur. Og hvem var min Fader? Ja, det kommer nu ikke Humeuret ved! han var livlig og trivelig, feed og rund, hans Ydre og Indre ganske i Strid med hans Embede. Og hvad var hans Embede, hans Stilling i Samfundet? Ja, skulde det skrives ned og trykkes lige i Begyndelsen af en Bog, saa er det rimeligt at flere, naar de læste det, lagde Bogen tilside og sagde, det seer mig saa uhyggeligt ud, jeg skal ikke have af den Slags. Og dog var min Fader hverken Rakker eller Skarpretter, tvertimod, hans Embede bragte ham tidt i Spidsen for Stadens allerhæderligste Mænd, og han var der ganske i sin Ret, ganske paa sin Plads; han maatte være forrest, foran Bispen, foran Prindser af Blodet – og han var forrest – han var Ligvogns-Kudsk!

Nu er det sagt! og det kan jeg sige, at naar man saae min Fader sidde der høit, foran paa Dødens Omnibus, iført sin lange side, sorte Kappe, og med den sortbefryndsede trekantede Hat paa Hovedet, og dertil saae hans Ansigt, der livagtigt var, som man aftegner Solen, rundt og leende, saa kunde man ikke tænke paa Sorg og Grav; det Ansigt sagde: »det gjør ikke noget, det bliver meget bedre, end man troer!«

See, fra *ham* har jeg mit gode Humeur og den Vane, jævnlig at gaae ud paa Kirkegaarden; og det er meget fornøieligt, naar man kun kommer der med et godt Humeur, – og saa holder jeg Adresseavisen, ligesom ogsaa han gjorde.

Jeg er ikke ganske ung, – jeg har hverken Kone, Børn eller Bibliothek, men som sagt, jeg holder Adresseavisen, den er mig nok, den er mig det bedste Blad, og det var den ogsaa for min Fader; den gjør sit gode Gavn og har Alt hvad et Menneske behøver at vide: hvem der prædiker i Kirkerne og hvem der prædiker i de nye Bøger! hvor man faaer Huus, Tjenestefolk, Klæder og Føde, hvem der »sælger ud« og hvem der selv gaaer ud, og saa seer man saa megen Velgjørenhed og saa mange uskyldige Vers, der ikke gjør noget! Ægtestand, der søges og Stævnemøder, som man indlader og ikke indlader sig paa! altsammen simpelt og naturligt! Man kan saamæn meget godt leve lykkeligt og lade sig begrave, ved at holde Adresseavisen – og saa har man ved sit Livs Ende, saa deilig meget Papir, at man kan ligge blødt paa det, dersom man ikke holder af at ligge paa Høvlspaaner.

Adresseavisen og Kirkegaarden, det er og var altid mine to meest aandsvækkende Spadserefarter, mine to meest velsignede Bade-Anstalter for det gode Humeur.

Enhver kan nu gaae ind i Adresseavisen; men gaae med mig paa Kirkegaarden, lad os komme der, naar Solen skinner og Træerne ere grønne; lad os gaae mellem Gravene! hver af disse er som en lukket Bog med Ryggen op ad, man kan læse Titelen, som siger hvad Bogen indeholder og siger dog Ingenting; men jeg veed Beskeed, veed den fra min Fader og fra mig selv. Jeg har det i min *Gravbog*, og det er en Bog, jeg selv har gjort, til Nytte og Fornøielse; der ligge de Allesammen, og endnu nogle Flere!

Nu er vi paa Kirkegaarden.

Her, bag det hvidmalede Pinde-Gitter, hvor der indenfor engang stod et Rosentræ, – nu er det borte, men en Smule Eviggrønt fra Naboens Grav strækker sin grønne Finger derind, for dog at gjøre lidt Stads, – hviler en meget ulykkelig Mand, og dog, da han levede, stod han sig godt, som man siger, havde sit gode Udkomme, og lidt til, men han tog sig Verden for nær, det vil sige Kunsten. Sad han en Aften i Theatret for at nyde med hele sin Sjæl, saa

var han reent fra det, naar bare Maskinmesteren satte for stærkt et Lys i hver Kjæbe paa Maanen, eller Luft-Soffiten hang foran Koulissen hvor den skulde hænge bag ved, eller der kom et Palmetræ paa Amager, Cactus i Tyrol og Bøgetræer høit oppe i Norge! Kan det ikke være lige eet og det samme, hvem tænker over Sligt! det er jo Comedie, og den skal man fornøie sig over. – Saa klappede Publicum for meget, saa klappede det for lidt. »Det er vaadt Brænde,« sagde han »det vil ikke fænge iaften!« og saa vendte han sig om for at see, hvad det var for Folk, og saa saa han at de loe galt, loe paa Steder hvor de ikke skulde lee, og det ærgrede han sig over og leed ved og var et ulykkeligt Menneske, og nu er han i Graven. Her hviler en meget lykkelig Mand, det vil sige en meget fornem Mand af høi Byrd, og det var hans Lykke, thi ellers var der aldrig blevet noget af ham, men Alt er nu saa viseligt indrettet i Naturen, at det er en Fornøielse at tænke derpaa. Han gik broderet for og bag og var anbragt i Storstuen, som man anbringer den kostelige, perlebroderede Klokkestreng, den har altid bag ved sig en god tyk Snor, der gjør Tjenesten; han havde ogsaa en god Snor bag ved, en Substitut, der gjorde Tjenesten og gjør den endnu bag en anden ny, broderet Klokkestreng. Alting er nu saa viseligt indrettet, at man sagtens kan have et godt Humeur.

Her hviler, ja, det er nu saa meget sørgeligt –! her hviler en Mand, som i syv og tresindstyve Aar havde tænkt paa at sige et godt Indfald; han levede alene for at faae et godt Indfald, og saa fik han virkelig eet, efter egen Overbeviisning, og blev saa glad at han døde i det, døde af Glæde over at have faaet det, og Ingen nød Gavn deraf, Ingen hørte det gode Indfald. Jeg kan nu tænke, at han ikke engang har Ro i sin Grav for det gode Indfald, thi sæt, at det var et Indfald, der maatte siges til Frokost, naar det skulde gjøre Virkning, og at han som død kun kan, efter almindelig Mening, komme frem ved Midnat, saa passer ikke Indfaldet til Tiden, Ingen leer og han kan gaae i Graven igjen med sit gode Indfald. Det er en sørgelig Grav.

Her hviler en meget gjærrig Madame; mens hun levede, stod hun op om Natten og miavede, for at Naboerne skulde troe at hun holdt Kat; saa gjærrig var hun!

Her hviler en Frøken af god Familie; altid i Selskab skulde hun lade sin Sangstemme høre, og saa sang hun med i »*mi manca la voce*!« det var den eneste Sandhed i hendes Liv!

Her hviler en Jomfru af en anden Slags! Naar Hjertets Kanarifugl begynder at skrigge op, saa putter Fornuften Fingrene i Ørene. Skjøn-Jomfru stod i Ægtestands Glorie –! det er en Hverdagshistorie – men det er pænt sagt. Lad de Døde hvile!

Her hviler en Enkefrue, der havde Svanesang i Munden, og Ugle-Galde i Hjertet. Hun gik om i Familier paa Rov efter Næstens Mangler, ligesom i gamle Dage »*Politivennen*« gik om for at finde et Rendesteensbræt, som ikke var der.

Her er en Familiebegravelse; hvert Led af den Slægt holdt saadan sammen i Troen, at om hele Verden og Avisen sagde, saaledes er det, og da den lille Søn kom fra Skolen og sagde, »jeg har hørt det paa den Maade!« saa var hans Maade den eneste rigtige, for han var af Familien. Og vist er det, at traf det sig saa, at Familiens Gaardhane galedede ved Midnat, saa var det Morgen, om endogsaa Vægteren og alle Byens Uhre sagde, det er Midnat.

Den store *Goethe* slutter sin »Faust« med, at den »kan fortsættes,« det kan ogsaa vor Vandring herud paa Kirkegaarden; her kommer jeg tidt! gjør En eller Anden af mine Venner eller Ikke-Venner mig det for broget, saa gaaer jeg herud, opsøger en Grønsværs-Plads og indvier den til ham eller hende, hvem jeg vil have begravet, og saa begraver jeg dem strax, saa ligge de der døde og magtesløse, indtil de som nye og bedre Mennesker vende tilbage. Deres Liv og Levnet, seet fra min Side, skriver jeg ind i min Gravbog, og saaledes skulde alle

Mennesker bære sig ad, ikke ærgre sig, naar Nogen gjør dem det for galt, men strax begrave dem, holde paa sit gode Humeur og paa Adresseavisen, dette af Folket selv skrevne Blad, tidt med paaholdt Pen.

Kommer den Tid, at jeg selv med mit Livshistorie skal indbindes i Graven, saa sæt som Indskrift:

»*Et godt Humeur!*«

Det er min Historie.